

Ionuț Caragea

Antifonez pereții inimii

sunt omul cu mâinile în cătușe lovind pereții inimii
mi se deschide o ușă, mergi înainte, nu spune la nimeni
de unde vii sau unde te duci
doar mergi
cu picioarele în lanțuri
cu sufletul târându-se pe coate
spre miraculosul loc al uitării cu miros de carne râncedă
și mucegai înflorit

toate amintirile mele ard ca niște vreascuri
stau în fața propriei vieți binecuvântând căldura iluziei
și stratul gros de cenușă ocupă forma predestinată
adevărului ultim

pleoapele cad ghilotină peste iriși albaștri
fără lacrimi, mă întorc pe o parte
un înger se tăvăleşte în praf
prin sângele meu vizitiul își biciuie caii

sunt omul cu mâinile în cătușe lovind pereții inimii
nimeni nu mai aude nimic
nu mai spune nimic

Trebuia să trec și prin asta

într-o zi voiam să plec definitiv
dar îmi era frică de anumite lucruri
nu voiam ca nimeni să sufere din cauza mea
chiar dacă s-ar fi obișnuit repede cu ideea
că nu mai exist
nu voiam să pierd posibilitatea de a ajunge acolo la cer
chiar dacă nu credeam în rai și infern
așa cum fusesem învățat de copil

într-o zi voiam să plec definitiv
fără să spun nimic, fără să las vreo urmă
fără să perpetuez specia, fără să realizez ceva mareț
de care să-și aducă alții aminte
oricum știam că totul se uită, că totul e distrugere

Arhitecturi peninsulare

că nimic nu contează, că pulberea pământului
în care se odihnesc oasele
va fi absorbită de gurile negre și flămânde
ale universului

într-o zi s-a întâmplat ceva numit revelație
mi-am privit sufletul și un gând fabulos
a deschis poarta unei lumi nevăzută de nimeni
atunci am început să scriu
să dau formă acestei miraculoase salvări
mi-am acceptat orice experiență
a trupului, a durerii, ca pe o secundă în plus
în care puteam să-mi desăvârșesc creația
și mai mult de atât, să le dau și celorlalți
un motiv să existe

Suflet zilier

vă voi spune povestea sufletului
ce-și poartă sacul de carne în spate, rânđaș al umbrei
al pământului și constructor de vise

vă voi spune povestea sufletului istovit la porțile inimii
cerându-și porția de fericire
un petec pentru sacul de carne putrezită
să nu miroasă încă a moarte

*vă voi spune povestea sufletului șomer
cerând ceva de-ale gurii
la colțul buzelor*

vă voi spune povestea sufletului aruncat
în sacul fără fund
să nu-l mai găsească nimeni
nici cel mai lacom dintre cei cu mâinile lungi

Pe brațul unei spirale

lucrurile în care credem
sunt peste tot
precum sufletul în tot ceea ce mișcă
precum Dumnezeu odihnindu-se
în orice moleculă
în orice atom
și noi, la rândul nostru
suntem peste tot
chiar acum ne mișcăm
pe brațul unei spirale

visele pe care le uităm
sufletul și le aduce aminte
atunci apar cuvintele
și noi ne odihnim în ele
precum Dumnezeu în orice moleculă
în orice atom
cuvintele, la rândul lor, se mișcă
pe brațul unei spirale
cu centrul în inimă